

Educația puilor

Căderea primei pene marchează sfârșitul primei perioade de creștere a puilor, iar primele zboruri indică că puiul s-a obișnuit cu casa și împrejurimile. Între timp trebuie să procedăm la educarea lor.

Educația are scopul de a dezvolta facultățile fizice, intelectuale și morale. Acestea ajută la formarea exemplarului bun, perfect, dorit de fiecare columbofil. Voința trebuie să fie în permanență în atenția noastră, să o dezvoltăm puilor, căci voința este produsul inteligenței și inteligența duce la perfecțiunea individului. Deci a educa puii reușim să le impunem inteligența (dacă o au).

Se cunoaște de către toți amatorii că, columbofilia este o știință absolută în arta de a educa și de a observa. Puii de porumbei trebuie educați la fel cum un profesor își educă copiii. Este o artă de a crește un porumbel călător, pentru că arta este de a-i face educație trebuincioasă vieții lui.

Un columbofil priceput simte o adevărată plăcere de a se ocupa de noua generație, deoarece aceasta reprezintă speranța, viitorul, este capabilă oricând să înlocuiască maturii care într-un dezastru ar putea fi distrus total. De asemenea, se pot înlocui cei epuizați complet în concursurile prea dure, unde oboseala le poate fi fatală, distrugându-le organele interne și în special ficatul. Apoi păsările de pradă fac multe victime, precum și pierderile la câmp, sau de pe casă, ne produc mari pierderi în efectivele maturilor. Pe scurt, se impune ca în fiecare an să dispunem de un stoc de pui de înlocuire a tuturor pierderilor cauzate din diverse motive. Acestea se fac prin utilizarea stocului de tineret pentru a acoperi golurile produse. Se impune deci ca în fiecare an să creștem un număr suficient de pui pentru a putea fi eventual folosiți la timpul oportun. Pentru ușurința educării puilor se impune ca ei să fie izolați într-o volieră separată de porumbeii maturi. Totodată, compartimentul rezervat tinerilor trebuie să fie dotat cu odihnitori pentru ca puiul să stea confortabil. Odihnitorii vor fi individuale.

În fiecare seară vom controla ca puiul să se odihnească în același loc, pentru a le dezvolta simțul de proprietate. Dacă un pui nu stă la locul său vom căuta să-l mutăm la locul lui. Această lucrare trebuie făcută cu răbdare și blândețe, vorbind cu puii. Ei vor înțelege și în câteva zile se vor odihni fiecare numai la locul lui. Dacă întâlnim un recalcitrant, care refuză cu încăpățănare să treacă la locul lui, trebuie să vedem ce este cu această încăpățănare. Îl vom lua atunci cu toată blândețea și-l vom așeza la locul lui, amenințându-l cu degetul. Dacă totuși pleacă de la locul lui deoarece nu-l place, sau are alte motive, trebuie lăsat în pace la acel loc.

Când totul merge bine, adică fiecare pui își cunoaște locul, columbofilul trebuie să fie mulțumit de inteligența puilor și de simțul lor de proprietate, care va apăra locul de odihnă de intrușii neagrați de el.

Deci dacă columbofilul va încerca să ia puiul din locul său, acesta va riposta, lovind cu ciocul, sau cu aripa, împotrivindu-se să fie ridicat din locul său de odihnă. El se simte stăpânul locului său, fapt care dovedește că el a priceput că trebuie să-și exercite dreptul de proprietate folosind toate puterile sale. Sunt unii puiendri care vor folosi toate mijloacele de a ieși în evidența columbicultorului, sărind pe umerii lui, pe cap, să-l ciupească de urechi etc. Desigur că este o mare plăcere pentru acei columbicultori de a avea astfel de porumbei și acest lucru are mare importanță văzând rolul mare pe care l-a jucat educația puilor săi.

Ce pățesc alți columbofili care aleargă prin volieră ca să prindă porumbeii? Toți porumbeii lui sunt brutalizați pentru a fi prinși și acest lucru desigur că nu este bun.

Puii bine educați, mai bine zis dresați, pot fi asemuiți cu câinii bine dresați, sau cu caii de la circ, care atunci când dresorul troznește din bici caii înțeleg că trebuie să execute, și se întorc întocmai în direcția ordonată de dresor.

Între timp puii încep să se maturizeze, fapt constatat prin năpârlirea primelor 2-3 pene, când ei pot fi socotiți ca bine învățați să zboare în jurul casei (crescătoriei). Ei au tendința de a sta pe acoperișul casei, sau să

vagabondeze pe alte case, la câmp sau cu alte stoluri etc. Trebuie ținut seamă că puiul este ca și un copil. Dacă ne ocupăm de copil iese ceva din el, dacă nu ne ocupăm iese un vagabond. Este perioada când mușchii lor și simțul de orientare trebuie să se dezvolte, organele interne să fie învățate cu zborul greu etc. Acestea se realizează prin antrenamente repetate și bine dirijate. În primul rând antrenamentul se face când stomacul este gol, căci zborul se face cu ușurință de porumbel și acest zbor va stimula pofta de mâncare. Va trebui să facem două zboruri: dimineața și seara.

La început vom lăsa puii să zboare din plăcerea lor și desigur că nu vor sta prea mult în aer și vor ateriza cu trupa pe acoperișul casei. În acest moment îi vom chema la hrană cu sunetul ales de noi încă de la început când am trecut la hrănirea lor după înțârcare. Deci îi vom chema printr-un fluierat din gură sau cu ajutorul unui fluier (sau alt semnal ales de noi).

Cei care nu vor să intre îi vom pedepsi și nu le vom da hrană decât la tainul următor (seara). El va înțelege că a fost pedepsit și în scurt timp va fi foarte ascultător și va iubi mai mult pe cel care se ocupă de el.

Deci pe zi se vor da două mese la acești puiandri. Prima în jur de ora 9, cea de a doua după zborul de seară. Prima masă va fi cu puține grăunțe, iar cea de a doua va fi puțin mai abundentă și servită către ora 17. În tainul de seară se va introduce 1/3 grâu încolțit care conține multe vitamine, mazăre, porumb etc. Trebuie procedat după cum se spune: "Făcut focul încet, încet".

Excesul de alimentație, adică acumularea în organism a substanțelor hrănitoare în proporție mai mare decât nevoile strict necesare, îngreunează porumbelul în zbor, îngroașă sângele, tulbură regularitatea funcțiilor și duce sigur la intoxicație. Puiandru trebuie să elimine totalitatea substanțelor inutile. De aceea este foarte important de a-i menține în permanență corpul ușor. A nu se uita că în hrana zilnică să le servim 1/10 sămânță de in, care produce o evacuare a deșeurilor în cele mai bune condițiuni.

Antrenamentele zilnice nu trebuie să lipsească din programul puiendrilor. Porumbelul trebuie să zboare între 20-30 minute, de două ori pe zi, Zborul contribuie la fortificarea musculaturii și a plămânilor sănătoși, asigurând o stare de sănătate perfectă. Durata de zbor nu poate fi impusă de la început. Ea se mărește progresiv în timp de mai multe săptămâni, zilnic mărindu-se cu câteva minute în plus. La început poate fi necesar să apelăm la drapel, sau alt mijloc, pentru a-i determina pe pui să zboare. De regulă, această educație a zborului se face cu multă ușurință, căci porumbelul călător nu este prost, din contră, înțelege ceea ce cerem de la el. El își dă seama când zborul trebuie să se întrerupă și revine la porumbarie la momentul potrivit fără să fie nevoie să-l chemăm. În orice caz, dacă acest lucru nu se întâmplă trebuie ca la primul nostru semnal (fluieratul), deci la cea mai mică chemare sau la cel mai mic zgomot pe care-l producem cu grăunțele în tavă (găletușă etc.) zborul trebuie să se întrerupă, iar puii să vină "grămadă" în porumbarie și să intre imediat înăuntru. Acesta este semnul că sunt bine dresați și că sunt în perfectă stare de sănătate. Exercițiul regulat, zilnic și obligatoriu, moderația în hrană, o alimentare sănătoasă, fără excitanți, bogată în vitamine, dresajul încet, încet, iată regimul ce trebuie impus puiilor. Acest regim le formează temperamentul bun, constituția solidă, într-un cuvânt porumbei de mare viitor, cu condiția de a-i opri de la orice exces sau abuz, care s-ar comite în dauna dezvoltării și educației lor.

Împerecherea puilor

Împerecherea puilor în prima lor tinerețe, când încep să turuie și femelele dau semne de "călduri" este cel mai dăunător lucru, pentru că împerecherea lor precoce încetinește procesul năpârlirii, oprește creșterea, micșorează forțele fizice și maturizează porumbelul prea devreme.

Tânărul porumbel, sau porumbiță, trebuie să crească departe de orice tentație nesănătoasă, fără să-și exercite funcțiile sexuale. Pentru aceasta se impune o protecție eficientă pentru a salva viitorul și această protecție nu se poate face altfel decât prin separarea sexelor în voliere separate.

Prin acest sistem de separare, zborurile se vor face alternativ, o dată masculii, altă dată femelele și se vor

elimina riscurile pierderilor, dezertând din porumbarie cum se întâmplă uneori la tinerii care aleargă înnebuniți pentru împerechere, în special masculii. Femelele sunt mai puțin precoce, ele fiind mai docile decât masculii și mai ușor de educat. Dealtfel, cea mai mare parte din timp ele nu se gândesc la împerechere, iar când o fac o comit grație insistențelor masculilor care, înnebuniți după ele, le turuie și le urmăresc pas cu pas. Până la urmă tânărul puiandru cedează și se împerechează. Acesta este contactul

dăunător care trebuie evitat. Deci și masculii și femelele trebuie ținute în compartimente separate. Metoda respectivă va duce la o iubire mare față de porumbărie și în final față de cuib.

De reținut: Nu este indicat a da medicamente puilor tineri, decât în caz de necesitate absolută.

Pierderile puilor

Columbofilii cunosc cum se comportă puii când ei pășesc peste trapa intrărilor în porumbărie. Firea lor fricoasă îi face să ezite a ieși spre exterior. Primul zgomot sau orice mișcare a celor din jurul lor îi determină să intre rapid, speriați în adăpostul lor. După câteva zile prind mai mult curaj și încep să se cațere sau să zboare timid sub acoperișul crescătoriei și se amuză zburând în jurul ei încet.

La un moment dat, felul de comportament se schimbă. Tinerii de aceeași vârstă zboară împreună și încep să facă primele zboruri în grup. În acest stadiu riscurile de pierdere se măresc. Trebuie să intervenim prin alimentație de a le limita pofta de zbor, amestecându-le în rația zilnică 30% orz.

Dacă nu se procedează astfel, tinerii devin prea agitați și prea sălbatici. Fiind de rasă bună, de mari zburători, ei se vor avânta prea departe și desigur se vor rătăci prin lipsa de recunoaștere topografică a locului de unde au plecat.

Trebuie deci să le calmăm ardoarea prin orz, până ce se apropie antrenamentele și concursurile. Riscurile de a pierde puii încep din momentul când ei îndrăznesc să iasă din crescătorie așa după cum am arătat mai sus. Sunt cazuri când ei se pierd de la prima ieșire, atunci când se sperie de anumite zgomote (trecerea vreunui avion sau elicopter la joasă înălțime), vecinătatea și joaca zgomotoasă a copiilor, o răpitoare cu pene (uliu), sau pisici, câini, chiar zborul altor porumbei maturi, care-i antrenează și pe ei în stol.

Când este vorba de astfel de pierderi precoce a unor tineri, nu trebuie să-i catalogăm din oficiu că au fost proști, ci mai degrabă trebuie să ne atribuim nouă înșine vina, deoarece le-am dat drumul afară când nu era momentul prielnic.

Puilor li se drumul numai odată cu pui de vârsta lor (nu cu porumbei maturi) și în amurgul zilei, astfel ca ei să caute să intre repede în porumbărie. Acest lucru se aplică câteva zile la rând, până aceștia învață ceea ce trebuie să știe. Apoi încet, încet ei se învață să zboare pe lângă porumbărie și cu timpul se avântă mai departe în zbor, dar tot cu puiandrii de vârsta lor.

În astfel de situații puii se vor pierde mult mai puțin. Sunt unele linii de porumbei care au obiceiul să lipsească la început câte 2-3 zile și să revină acasă slabi, nemâncați, dar se refac imediat, își refac repede moralul și devin ulterior buni cursieri. Ei au revenit la crescătorie prin propriile lor mijloace, dovedind o voință fermă și o bună capacitate de a-și regăsi casa. Mai târziu, cu ocazia antrenamentelor și concursurilor constatăm din nou că se produc pierderi.

Acum dacă studiem atenți exemplarele vom constata că pierderile puiandrilor se datoresc bolilor neobservate la timp de către noi.

Porumbelul este o ființă foarte sensibilă, gingașă care contractă -ușor diferite afecțiuni care-i dăunează sănătății. Se știe că fără o sănătate perfectă porumbelul, ca și omul, nu poate face sport de performanță. În consecință, dacă porumbeii nu vor fi sănătoși perfect, procentul pierderilor se va mări după fiecare concurs. Se observă chiar prăbușirea unor crescătorii, procentul de premii scade sensibil și numărul pierderilor de porumbei care se pierd crește proporțional.

Printre bolile care produc pierderi amintim coccidioza, în special tricomonoza și salmoneloză.

Este de remarcat că porumbeii atinși de tricomonoza se pierde deja cu mult înainte ca boala să-i fi slăbit complet. Totul se petrece destul de rapid, ca și cum singura prezență a acestor paraziți ar tulbura sensul de

orientare. Când tinerii se pierd din aceste cauze ale bolii acest lucru nu are nici o semnificație asupra aptitudinilor sau calității porumbeilor. Cel mai bun porumbel, de orice rasă ar fi el și din orice campion ar fi reprodus, tot se va pierde, căci boala îl face neputincios de a reveni la crescătorie. Deci atenție permanentă la starea de sănătate a porumbeilor.

Întă și un sistem care dă rezultate satisfăcătoare pentru a limita pierderile puilor:

-Când puii au învățat să zboare deasupra porumbăriei, supuneți-i la antrenamente de foarte scurtă distanță, apoi de 2-3 ori duceți-i la 50 de km. Această școală efectuată pe un timp frumos (cer senin, atmosferă călduță, fără vânt puternic) are un efect bun și le va fi de mare ajutor în viitor.

-După aceste antrenamente țineți-i închiși în volieră și nu-i lăsați să zboare decât o dată pe săptămână, după ce zborul porumbeilor bătrâni s-a terminat. Deși metoda pare complicată, totuși ea dă rezultate bune și pierderile vor fi numai accidentale.